

Міністерство освіти і науки України
Київський національний лінгвістичний університет
Кафедра англійської філології і філософії мови

Курсова робота

Порівняльний аналіз суфіксів іменників, що позначають особу в англійській та українській мовах (на матеріалі лексикографічних джерел)

Куцєвалової Катерини Сергіївни

студентки групи Па 15-21

факультету германської філології і перекладу

заочної форми здобуття освіти

Спеціальності 035 Філологія

Науковий керівник

кандидат філологічних наук,

доцент Мелешкевич Л. М.

Національна шкала _____

Кількість балів: 44

Оцінка ЄКТС _____

Київ – 2024

Ministry of Education and Science of Ukraine
Kyiv National Linguistic University
The Department of English Philology and Philosophy of Language

Course Paper
Structure and Semantics of Biblical Phraseologisms

Kutsevalova Kateryna

Group Pe 15-21

The Faculty of Germanic Philology and Translation

Study by Correspondence

Speciality 035 Philology

Research

Adviser

Assoc. Prof. **Larysa Meleshkevych**

PhD (Philology)

Kyiv –2024

ЗМІСТ

розділ 1

ВСТУП.....	3
1. Поняття морфологічного словотвору.....	6
2. Аналіз досліджень суфіксального способу творення іменників в англійській та українській мовах.....	7
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1.....	8
2.1 Семантичні характеристики суфіксів іменників	10
2.2 Етимологічні характеристики суфіксів іменників.....	12
2.3 Продуктивність суфіксів на позначення особи	14
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2.....	17
РЕЗЮМЕ.....	20
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	21

ВСТУП

Мова завжди була не лише інструментом спілкування, але й відображенням культурної, історичної та соціальної специфіки народу. Кожна мова має свої власні особливості та механізми утворення слів, які часто відображають колективний досвід та цінності суспільства.

Одним із важливих аспектів мови є утворення іменників, які позначають особу. Вони відображаються у суфіксах, що приєднуються до кореня слів, і

визначають статус, стосунки та індивідуальні характеристики людини в мовленні. Порівняльний аналіз таких суфіксів в англійській та українській мовах може розкрити багато цікавого про семантичні відтінки, культурні впливи та інші аспекти мовного розвитку обох країн.

Актуальність дослідження порівняльного аналізу суфіксів іменників, які позначають особу в англійській та українській мовах, на матеріалі лексикографічних джерел надзвичайно важлива з кількох причин. По-перше, таке дослідження може розширити наше розуміння механізмів утворення слів і семантичних відтінків в мовах. Аналізуючи суфікси, які використовуються для утворення іменників, що вказують на особу, ми можемо краще зрозуміти культурні та соціальні контексти, що впливають на мову.

По-друге, таке дослідження може бути корисним для лексикографів, лінгвістів та викладачів мов. Розуміння того, як вибір конкретного суфіксу впливає на семантику слова і його використання в різних контекстах, може сприяти точнішому опису словникового складу мови та покращенню методик викладання.

По-третє, у зв'язку зі зростанням глобалізації та міжкультурного спілкування, порівняльний аналіз між англійською та українською мовами може виявитися корисним для перекладачів, мовних інженерів та інших фахівців, які працюють з обробкою мови.

Отже, таке дослідження має значний потенціал для розвитку наукового та практичного розуміння лексикографії, мовних процесів та міжкультурного спілкування.

Об'єктом дослідження є англійська та українська мови.

Предмет дослідження становлять суфікси, що використовуються для утворення іменників, які позначають особу у цих мовах.

Метою дослідження є виявлення спільних та відмінних рис у використанні таких суфіксів у двох мовах, а також розуміння культурних, соціальних та історичних чинників, що впливають на їхнє функціонування.

Завдання дослідження включають:

1. Зібрання лексикографічних джерел, які містять інформацію про суфікси іменників, що позначають особу, в англійській та українській мовах.
2. Аналіз лексикографічних джерел для ідентифікації і класифікації суфіксів, що використовуються в обох мовах.
3. Порівняльний аналіз семантики суфіксів та їх використання в словах обох мов.
4. Виявлення спільних та відмінних рис у використанні суфіксів в англійській та українській мовах.
5. Розуміння культурних, історичних та соціальних чинників, що впливають на вибір та функціонування суфіксів у кожній мові. немає
6. Формулювання висновків про знайдені відмінності та спільні риси, а також їхнє значення для культурного та мовного розуміння.

Методи дослідження - індукція, аналіз, спостереження, моделювання, формалізація.

Структура роботи – робота складається зі вступу, двох розділів, висновку та списку використаних джерел.

РОЗДІЛ 1. Теоретичні засади дослідження суфіксального способу творення іменників

1. Поняття морфологічного словотвору

Словотвір або деривація (лат. *derivatio* — творення, відведення), — це розділ мовознавства, який вивчає слова за способами і засобами творення та їхню словотвірну структуру. Словотвір є одним із головних джерел поповнення лексичного складу мови, тому цей термін використовується і для позначення процесу деривації — творення похідних слів [12].

Предметом вивчення словотвору є словотвірна підсистема мови. До завдань цього розділу належать питання про способи і засоби творення похідних слів, з'ясування мотиваційних відношень між вихідними і похідними одиницями, класифікацію похідних слів за ознаками дериваційної структури і словотвірними значеннями в межах відповідних лексико-граматичних класів слів (частин мови), визначення продуктивності окремих способів і засобів деривації [7].

Поняття морфологічного словотвору іменників є ключовим для розуміння процесів, що відбуваються в мові на рівні її будови. Морфологічний словотвір є одним із аспектів мовної морфології, що вивчає процеси утворення слів в мові. Він включає в себе всі морфологічні засоби, які використовуються для створення нових слів або зміни форм вже існуючих. Це важливий аспект мовної системи, який визначає багатство словникового запасу та можливості вираження нових концепцій та ідей [3].

Особливе місце серед морфологічного словотвору займають іменники — частина мови, яка вказує на предмети, явища, ідеї тощо. Процеси словотвору в іменниках можуть бути дуже різноманітними і включати утворення нових слів

за допомогою префіксів, суфіксів, збільшення або зменшення слова, складання та інші морфологічні прийоми.

У світлі вищезазначеного, можна визначити морфологічний словотвір іменників як важливий аспект мовної системи, який впливає на словниковий запас, стиль та ефективність мовлення. Його розуміння є важливим для лінгвістів, перекладачів, письменників та усіх, хто цікавиться мовою і її функціонуванням.

До морфологічних процесів відносяться всі методи створення нових слів шляхом використання афіксальних морфем, а також формування складних та складноскорочених слів. Методи словотвору можна класифікувати на кілька типів, зокрема афіксальний, за основою та абревіацію.

2. Аналіз досліджень суфіксального способу творення іменників в англійській та українській мовах

Зацікавленість словотвірними іменними суфіксами виявляли такі науковці з-за кордону, як І. Плаг з Німеччини, В. Адамс з Великобританії, Дж. Уолкер з Франції, Ю. Рузайт з Литви, Л. Бауер з Нової Зеландії, та А. Маммадзаде з Азербайджану. Специфіка словотворення в англійській та українській мовах неодноразово відзначалася дослідниками: О. Кирилюк, Л. Кліменко, Ф. Дюркінім, D. Gray, J. Holmes, V. Holmesmkin, M. Janssen, P. Khullar, Ya. Levchenko, та іншими.

Метод суфіксального словотвору є одним з основних способів утворення нових слів в мові за допомогою приєднання суфіксів, які є закінченнями, до основи слова. Ці суфікси змінюють значення та граматичні характеристики слова, тим самим розширюючи його словниковий потенціал. Під час процесу суфіксального словотвору нове слово формується за допомогою додавання

суфікса до основи слова. Основа може бути походженням від слова-дієслова, іменника, прикметника або дієслова. Зазвичай суфікси приєднуються до закінчення слова, що визначає його частину мови, граматичну форму або відмінок [3].

Як вже було відзначено, суфікс - це морфема, яка знаходиться між коренем слова та його закінченням і використовується для формування нових слів з різними значеннями. Він змінює категорію слова, перетворюючи іменник у прикметник, прикметник у іменник, іменник у дієслово тощо.

Суфікси можуть мати походження з різних мов, залежно від їхнього походження. Багато суфіксів в англійській мові мають німецьке походження, такі як -er, -en, -ful, -less, -ness, -ship. Деякі суфікси в англійській мові мають латинське походження, наприклад, -al, -ous, -ent, -ate. Інші суфікси можуть бути запозиченими з інших мов, наприклад, -ique з французької мови. Суфіксальний метод словотвору є важливим механізмом для збагачення словникового запасу мови. Наприклад, teacher від teach, kindness від kind, beautiful від beauty. Використання суфіксів також допомагає виражати відтінки значень та стилістичні відмінності у мовленні [2].

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1

Вивчення словотвору є важливим напрямком мовознавства, оскільки воно дозволяє розуміти механізми утворення слів в мові та їхню структуру. Словотвір є ключовим процесом для збагачення лексичного складу мови, а також розуміння способів створення нових слів.

Предметом вивчення словотвору є словотвірна підсистема мови, яка включає в себе способи і засоби творення похідних слів. Дослідження в цьому напрямку спрямовані на встановлення мотиваційних відношень між вихідними та похідними одиницями, класифікацію похідних слів за дериваційною структурою та визначення продуктивності окремих способів деривації.

Морфологічний словотвір іменників, зокрема, вивчає процеси творення іменників за допомогою морфем, таких як суфікси. Цей процес дозволяє не лише утворювати нові слова, а й змінювати їхні значення та граматичні характеристики.

Аналіз суфіксального способу творення іменників в англійській та українській мовах виявив зацікавленість вчених з різних країн. Вони досліджували різноманітні аспекти словотвору, такі як походження суфіксів та їхнє використання у формуванні нових слів.

Метод суфіксального словотвору є ефективним механізмом для збагачення словникового запасу мови. Використання суфіксів дозволяє не лише утворювати нові слова, а й розширювати можливості виразності та стилістичні відтінки мовлення.

Морфологічний словотвір іменників є ключовим аспектом мовної морфології, який вивчає процеси утворення іменників за допомогою морфем, таких як суфікси. Цей процес відображається у створенні нових слів та зміні їхніх граматичних характеристик і значень.

Дослідження суфіксального способу творення іменників в англійській та українській мовах виявило великий інтерес учених з різних країн. Вони досліджували походження суфіксів, їхню функціональну роль у формуванні лексичного складу мови та їхнє використання в мовленні.

Суфіксальний метод словотвору є ефективним засобом для збагачення словникового запасу мови та розширення можливостей виразності мовлення. Використання суфіксів дозволяє не лише створювати нові слова, а й надавати їм різноманітні семантичні відтінки.

Отже, вивчення словотвору і аналіз методів творення слів важливі для розуміння структури мови та її функціонування. Це допомагає у розкритті механізмів мовної творчості та розвитку мовних знань. Вивчення словотвору та

аналіз методів творення слів важливі для розуміння мовної системи та її функціонування.

РОЗДІЛ 2. Особливості суфіксального способу творення іменників, що позначають особу в англійській та українській мовах

2.1 Семантичні характеристики суфіксів іменників

Семантичні характеристики суфіксів іменників в мові є важливим аспектом для розуміння їхньої функції та значення. Суфікси, додавані до іменників, можуть вказувати на різноманітні аспекти, такі як професія, національність, місце проживання та інші [10].

Одні з найбільш поширених суфіксів, які вказують на професію, включають -er (наприклад, "teacher" - вчитель), -ist (наприклад, "artist" - художник), -ian (наприклад, "musician" - музикант). Ці суфікси надають іменникам конкретне значення, пов'язане з виконаною діяльністю або спеціалізацією [2].

Суфікси, що позначають національність, також є поширеними у мові. До них належать -ian (наприклад, "Canadian" - канадець), -ese (наприклад, "Japanese" - японець), -ian (наприклад, "Indian" - індієць). Ці суфікси вказують на походження або приналежність до певної країни чи нації [12].

Суфікси, що вказують на місце проживання, також є часто вживаними. До них належать -er (наприклад, "New Yorker" - житель Нью-Йорка), -ite (наприклад, "Londonite" - лондонець), -ian (наприклад, "Parisian" - парижанин). Ці суфікси дозволяють ідентифікувати особу за місцем її проживання.

Крім того, існують інші суфікси, що вказують на різноманітні аспекти, такі як родинний стан (-ess, наприклад, "princess" - принцеса), приналежність до

групи (-ian, наприклад, "vegetarian" - вегетаріанець), ступінь відношення (-ster, наприклад, "mobster" - член мафії).

Зважаючи на важливість суфіксів української мови, подивимося на деякі приклади, які ілюструють семантичні характеристики суфіксів іменників:

1. Суфікс "-ник" - вказує на професію або заняття:

- вчительник, різьбярник, піаністник.

2. Суфікси "-ець" та "-янин" - вказують на національність або походження:

- українець, росіянин, китаєць, німець, польовик, американець.

3. Суфікси "-ець" та "-анин" - вказують на місце проживання:

- київлянин, львів'янин, одесит, сімферополець.

4. Суфікс "-ка" - вказує на родинний стан або статус:

- дівчатко, хлопчатко, вдовка, дружка.

5. Суфікси "-евич" та "-инич" - вказують на приналежність до групи або родини:

- михайлівськевич, петрович, бандуринич.

6. Суфікс "-енко" - вказує на ступінь відношення:

- сестричка, братенко, дружбанчик.

Ці приклади демонструють, що суфікси української мови також виконують подібні функції, додавати конкретність та виражати різноманітні аспекти життя та діяльності людей.

Аналізуючи приклади із словників, ми можемо побачити, що суфікси іменників додають конкретність і точність до мови, дозволяючи нам легше розуміти та ідентифікувати різні аспекти життя та діяльності людей. Вони є

важливим засобом для вираження різноманітних понять у мові та розширюють нашу можливість спілкування.

2.2 Етимологічні характеристики суфіксів іменників

Етимологічні характеристики суфіксів іменників є важливим аспектом для розуміння їхнього походження та значення в мові. Суфікси, що додаються до іменників, мають свої коріння в різних мовах, їхня етимологія може бути німецькою, латинською, грецькою та іншими. Серед найпоширеніших суфіксів, що використовуються для утворення іменників, є "-er", "-ist", "-ian", "-ment", "-ion", "-ity" та інші [15].

Етимологічно, суфікс "-er" походить від німецької мови та використовується для утворення іменників, що вказують на особу, яка займається певною діяльністю або має певні властивості. Наприклад: "teacher" (вчитель), "baker" (пекар), "singer" (співак).

Етимологічно, суфікс "-ist" також походить від **німецької мови та** використовується для утворення іменників, що вказують на особу, яка віддана якійсь ідеї, професії або руху. Наприклад: "artist" (художник), "scientist" (вчений), "activist" (активіст).

Етимологічно, суфікс "-ian" має латинське походження і також використовується для утворення іменників, що вказують на національність або приналежність до певної групи. Наприклад: "Canadian" (канадець), "musician" (музикант), "politician" (політик) [15].

Етимологічно, суфікс "-ment" також має латинське походження і використовується для утворення іменників, що вказують на дію або процес. Наприклад: "movement" (рух), "development" (розвиток), "enjoyment" (насолода).

Етимологічно, суфікс "-ion" також має латинське походження і використовується для утворення іменників, що вказують на результат або стан дії. Наприклад: "celebration" (святкування), "decision" (рішення), "expansion" (розширення).

Ці приклади демонструють, що етимологія суфіксів іменників часто відображає їхнє походження та відображає важливі аспекти мовної системи. Розуміння цих етимологічних характеристик допомагає розкрити значення та вживання слів у мовленні.

Однією зі значущих проблем, що виникають у процесі складання "Етимологічного словника суфіксів української мови" та інших подібних словників, є потреба включення в них максимально можливої кількості матеріалу з різних мов для етимологізування як місцевих, так і запозичених суфіксів. О. С. Мельничук у передмові до "Етимологічного словника української мови" підкреслював [14], що кожен етимологічний словник окремої слов'янської мови є складовою загальнослов'янської етимології, яка, в свою чергу, є частиною етимології індоєвропейських мов та, більш широко, порівняльно-історичного індоєвропейського мовознавства. З урахуванням нерівномірного вивчення структури, словотвірних значень та природи суфіксів у різних слов'янських мовах, а також їхнього різноманітного лексикографічного опису (наприклад, в білоруському мовознавстві відсутній пояснювальний словник службових морфем білоруської мови), використання необхідного матеріалу ускладнюється, що може вплинути на повноту окремих статей словника.

Ще однією важливою проблемою етимологізування суфіксів є реконструкція їхньої первинної семантики, яка обумовлена абстрактним (типологічним) значенням цього типу морфем, що додаються в дериваційній або

граматичній (релятивній) функції до кореневих або розширених афіксів основ. На відміну від коренів з індивідуальними конкретними значеннями та префіксів, які часто зберігають мотиваційні зв'язки з прийменниками та первинними основами, суфікси майже повністю втратили такі зв'язки з повноцінними морфемами, що ускладнює визначення їхньої первинної семантики. Прикладами, що пов'язані з певною невизначеністю в реконструкції первинної семантики, є: малопродуктивний загальнослов'янський суфікс прикметникового походження "-ав" (< псл. *-ауь) у похідному іменниковому "рукав" (< псл. *г(а)кауь; пор. лит. rankuodis), який може кваліфікуватися як афікс з релятивним (вказує на відношення до руки), атрибутивним (вказує на ознаку руки, як у "кульгавий", похідному від "кульга", у "кучерявий", походящому від "кучеря") або навіть з присвійним (вказує на належність руці) значенням; малопродуктивний суфікс "-ан" (< псл. *-апь) у структурі похідних з різними словотвірними значеннями: субстантивувальним (як "білан" < псл. *ьелапь "хтось або щось білого кольору, білий"), атрибутивним (як застаріла форма "губан" < псл. *гьбапь "людина з великими губами"), релятивним (як "братан" - "племінник по братові"), з предметною дією (як "стусан" - "удар кулаком, ногою, коліном", похідне від "стусати" - "штовхати") тощо.

2.3 Продуктивність суфіксів на позначення особи

Суфікси, що використовуються для позначення особи, мають значний вплив на лексикон мови. Продуктивність цих суфіксів вказує на їхню здатність утворювати нові слова та збільшувати словниковий запас. Деякі суфікси відомі своєю широкою поширеністю і частотою вживання в утворенні слів для позначення осіб.

Один із найпоширеніших суфіксів української мови для утворення прізвищ - це "-енко" або "-ченко". Ці суфікси дуже продуктивні і використовуються для

утворення прізвищ, що вказують на походження або зв'язок з деяким родом діяльності. Наприклад: Коваленко, Петренко, Стельмах, Коваченко. Їхня популярність пояснюється їхнім легким вживанням та звучанням.

Ще одним продуктивним суфіксом є "-єв" або "-ів", який також часто зустрічається у прізвищах та іменах. Наприклад: **Петров**, **Іванов**, Кучмієв. Ці суфікси можуть вказувати на належність до деякого роду або класу. Продуктивність суфіксів для позначення осіб свідчить про їхню важливість у формуванні мовної системи. Їх широке використання сприяє розширенню словникового запасу та збагаченню мови новими словами.

Продуктивність суфіксів української та англійської мов для позначення осіб відображається у їхньому широкому вживанні та частоті зустрічання. Деякі суфікси стали невід'ємною частиною прізвищ та імен, позначаючи певні характеристики особи.

Українська мова використовує різні суфікси для утворення прізвищ та імен, що позначають особу. Один з найпоширеніших суфіксів - це "-енко" або "-ченко". Наприклад: Коваленко, Петренко, **Стельмах**, Коваченко. Ці суфікси вказують на походження або зв'язок з певним родом діяльності.

У англійській мові також існують продуктивні суфікси для позначення осіб. Наприклад, суфікс "-son" вказує на синовідності. Наприклад: Johnson, Richardson, Harrison. Також часто використовується суфікс "-er" для позначення професій або занять. Наприклад: teacher, baker, driver.

Продуктивність цих суфіксів свідчить про їхню важливість у формуванні слів, які позначають осіб. Вони допомагають збагатити словниковий запас і надати більше інформації про характеристики або походження особи.

Українська та англійська мови також використовують різні суфікси для вираження зв'язку з місцем проживання або національністю. Наприклад, українські прізвища іменники можуть мати суфікс "-енко" або "-ченко", що

вказує на місце проживання чи походження, як у прізвищі Іваненко або Львовиченко. У англійській мові, суфікс "-ian" часто використовується для вказівки на національність чи походження, як у словах "American" (американець), "Canadian" (канадець).

Крім того, суфікси також можуть позначати різні характеристики особи, такі як розмір, стан чи статус. Наприклад, українське слово "хлопчина" може бути утворене за допомогою суфіксу "-ина", який вказує на молодість або невеликий розмір. У англійській мові, суфікс "-у" може використовуватися для вираження різних станів або характеристик. Наприклад, "cloudy" (хмарно), "happy" (щасливий).

Продуктивність суфіксів української та англійської мов дозволяє мовцям створювати нові слова та виражати різноманітні концепції та ідеї, пов'язані з особами. Вони розширюють лексикон і надають можливість точніше виражати різноманітні характеристики індивідів.

Продуктивність суфіксів на позначення особи в українській та англійській мовах відображається у широкому спектрі слів, які створюються за їх допомогою. Наприклад, українська мова використовує суфікси "-ов" або "-ев" для утворення прикметників, які вказують на належність або походження особи. Наприклад, "Україн" + "-ськ" + "-ий" = "український". Українська мова також має суфікс "-ин", який часто використовується для утворення іменників, що вказують на належність до певного класу або групи осіб, наприклад, "україн-ин".

У англійській мові, суфікс "-er" часто використовується для утворення іменників, що позначають професії або особи, що виконують певні дії. Наприклад, "teach" + "-er" = "teacher" (вчитель), "write" + "-er" = "writer" (письменник). Також, суфікс "-ist" використовується для утворення іменників, що позначають особу, яка має певні навички, інтереси або принципи. Наприклад, "art" + "-ist" = "artist" (художник), "scient" + "-ist" = "scientist" (вчений).

Продуктивність цих суфіксів в українській та англійській мовах дає можливість мовцям створювати нові слова для позначення різних видів осіб, їх характеристик та дій. Це важливий аспект розвитку мови, який відображає культурні та соціальні аспекти суспільства.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2

У англійській та українській мовах суфіксальний спосіб творення іменників, що позначають особу, є одним з найпродуктивніших та найрозповсюдженіших морфематичних засобів. Цей метод дозволяє створювати нові слова для назв осіб, професій, властивостей та характеристик, що відображають різноманітні аспекти суспільного життя та культурні особливості.

Основні суфікси, що використовуються для утворення іменників, що позначають особу в англійській мові, включають "-er" та "-ist". Вони дозволяють створювати слова, що вказують на професії, хобі, вміння або інтереси людини. Наприклад, "teacher" (вчитель), "artist" (художник), "scientist" (вчений).

Українська мова також має свої власні суфікси для утворення іменників, які позначають особу. **Найпоширенішими є суфікси "-ник" та "-чик".** Вони використовуються для утворення назв професій, занять або властивостей людей. **Наприклад, "вчительник" (вчителя), "співачик" (співак), "бігунчик" (бігун).**

Застосування суфіксального способу творення іменників для позначення особи в обох мовах відображається в їхній продуктивності та гнучкості. Цей метод дозволяє мовцям створювати нові слова, що відповідають сучасним потребам та реаліям життя, і водночас зберігає традиційні особливості мови. Таким чином, суфіксальний спосіб творення іменників є важливим засобом збагачення лексичного складу мови та відображення культурних та соціальних аспектів суспільства.

ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ

Порівняльний аналіз суфіксів іменників, що позначають особу в англійській та українській мовах, на матеріалі лексикографічних джерел виявив ряд важливих відмінностей і схожостей між цими двома мовами.

Українська мова використовує суфікси "-ник" та "-чик" для утворення іменників, що позначають особу. У той час, англійська мова має суфікси, такі як "-er" та "-ist". Обидві мови мають інші суфікси для позначення особи, але ці два є найбільш продуктивними.

Суфіксальний спосіб утворення іменників для позначення особи в обох мовах є досить продуктивним. Він дозволяє створювати нові слова для назв професій, занять, властивостей та характеристик осіб.

Використання суфіксів для утворення іменників, які позначають особу, відображає культурні та соціальні аспекти мови. Вони відображають не лише професійні характеристики, а й соціальний статус, стереотипи та уявлення про індивідуальні риси.

Існують морфологічні відмінності у використанні суфіксів між англійською та українською мовами. Наприклад, українська мова частіше застосовує демінутивні суфікси для вираження зменшувального значення, тоді як англійська мова частіше використовує суфікси для вираження професій або властивостей.

Порівняльний аналіз суфіксів іменників, що позначають особу, в англійській та українській мовах також розкриває історичні та культурні зв'язки між цими мовами. Наприклад, деякі суфікси можуть мати спільне походження або бути результатом взаємного впливу мов.

Отже, порівняльний аналіз суфіксів іменників, що позначають особу в англійській та українській мовах дозволяє краще зрозуміти специфіку кожної

мови та її відмінності в підходах до утворення слів. Порівнюючи різноманітні суфікси і їхні функції, можна виявити як загальні тенденції, так і унікальні особливості кожної мови. Від цього розуміння можна зробити висновки про культурні, історичні та соціальні контексти, які впливають на формування словникового складу кожної мови. Такий аналіз сприяє не лише глибшому розумінню лінгвістичних аспектів, а й відкриває шлях для дослідження взаємозв'язків між мовами та їхніми культурами.

РЕЗЮМЕ

У даній курсовій роботі було здійснено дослідження суфіксів іменників, що використовуються для позначення особи в англійській та українській мовах. Проведений аналіз базується на даних лексикографічних джерел і включає ретельне дослідження функцій та особливостей використання таких суфіксів, як -er, -or, -ist у англійській мові та -ник, -чик, -ець у українській мові.

В ході аналізу виявлено, що суфікси в обох мовах відіграють важливу роль у формуванні слів, які вказують на професійну або соціальну принадність особи, а також її характеристики або становище. Наприклад, суфікси -er та -or утворюють іменники, що позначають осіб, що виконують певні дії або мають певні властивості. Крім того, проведено аналіз використання цих суфіксів у словах з демінутивним значенням, що вказує на маленькість або ніжність особи (наприклад, "teacher" - вчитель, "teacherette" - маленька вчителька).

Отже, ця робота сприяє кращому розумінню сутності та функцій суфіксів у формуванні слів, що вказують на особу в англійській та українській мовах. Вона відображає важливість лінгвістичних досліджень у контексті міжмовних та міжкультурних аспектів і сприяє збагаченню наукової спадщини у галузі лексикографії та мовознавства.

Ключові слова: суфікси, іменники, порівняльний аналіз, англійська мова, українська мова, лексикографія.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Акмалдінова, О.М. (2016). Практична граматики англійської мови: навч. посібник. 5-е вид., стер. К. : НАУ.
2. Баранова, С. В. (2022). Практикум із порівняльної граматики англійської та української мов : навч. посіб. 2-ге вид., переробл. та допов. Суми : Сумський державний університет.
3. Білоусенко П. І. Історія суфіксальної системи українського іменника (назви осіб чоловічого роду).— К., 1993.— С. 24.
4. Бевзенко С. П. Історична морфологія української мови : Нариси із словозміни та словотвору.— Ужгород, 1960.— 416 с. (далі — Бевзенко).
5. Вакарюк, Л.О., Панцьо, С.Є. (2004). Українська мова: Морфеміка і словотвір. Тернопіль: Навчальна книга - Богдан.
6. Вакарюк, Л.О., Панцьо, С.Є. (2007). Український словотвір у термінах: Словник-довідник. Тернопіль: Джура.
7. Валюх, З. (2011). Функціональна роль основи твірного слова в процесах деривації. Українське мовознавство. К.
8. Віняр, Г.М., Шпачук, Л.Р. (2002). Словник новотворів української мови. Кривий Ріг, 2002.
9. Горпинич В. О. Назви жителів в українській мові. — К., 1979.— С. 86-87.
10. Грещук, В., Грещук, О. (2022). Словотвір і текст : монографія. ІваноФранківськ: Прикарпат. нац. ун-т імені Василя Стефаника.

11. Дубсинський, В.В. (2007). Сучасний тлумачний словник української мови. Харків: В. Д. Школа.
12. Зацний, Ю. А. (2009). Шляхи і способи збагачення сучасної розмовної лексики англійської мови. Нова філологія
13. Лучик В. В. Про деякі особливості формування похідних на -ич в українській мові // Питання мовознавства : 36. наук, праць на честь 70-річчя В. О. Горпинича.— Кіровоград, 1997,— С. 122,126.
14. Мельничук О. С. Вступ // Етимологічний словник української мови : В 7 т. / Гол. ред. О. С. Мельничук.— К., 1982.— Т. 1.— С. 9.
15. Ніконова, В. Г. (2018). Курс теоретичної граматики сучасної англійської мови (з вправами): навчальний посібник. Вінниця: Нова Книга